DOMSTOLENS DOM (sjätte avdelningen)
den 11 september 2001 *

I mål C-220/99,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av P. Stancanelli och O. Couvert-Castéra, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Republiken Frankrike, företrädd av K. Rispal-Bellanger och D. Colas, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

angående en talan om fastställelse av att Republiken Frankrike inte har uppfyllt sina skyldigheter enligt rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (EGT L 206, s. 7; svensk specialutgåva, område 15, volym 11, s. 114), genom att inte till kommissionen överlämna den fullständiga lista över områden som anges i artikel 4.1 första stycket i direktivet samt upplysningarna om dessa områden i enlighet med artikel 4.1 andra stycket i nämnda direktiv,

meddelar

* Rättegångsspråk: franska.

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden C. Gulmann (referent) samt domarna V. Skouris, R. Schintgen, F. Macken och J.N. Cunha Rodrigues,

generaladvokat: P. Léger,

justitiesekreterare: biträdande justitiesekreteraren H. von Holstein,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att parterna har avgivit muntliga yttranden vid sammanträdet den 18 januari 2001,

och efter att den 3 maj 2001 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Europeiska gemenskapernas kommission har, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 9 juni 1999, med stöd av artikel 226 EG väckt talan om fastställelse av att Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina

skyldigheter enligt rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (EGT L 206, s. 7, svensk specialutgåva, område 15, volym 11, s. 114, nedan kallat direktivet) genom att inte till kommissionen överlämna den fullständiga listan över områden som anges i artikel 4.1 första stycket i direktivet samt upplysningarna om varje område i enlighet med artikel 4.1 andra stycket i nämnda direktiv.

Gemenskapsrätten

2 Enligt artikel 2 i direktivet har direktivet till syfte att bidra till att säkerställa den biologiska mångfalden genom bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter i medlemsstaternas europeiska territorium som omfattas av EG-fördraget.

3 I artikel 3.1 och 3.2 i direktivet föreskrivs följande:

"1. Ett sammanhängande europeiskt ekologiskt nät av särskilda bevarandeområden skall inrättas under beteckningen Natura 2000. Detta nät, som skall bestå av områden med de livsmiljötyper som finns förtecknade i bilaga 1 och habitat för de arter som finns förtecknade i bilaga 2, skall göra det möjligt att bibehålla eller i förekommande fall återställa en gynnsam bevarandestatus hos de berörda livsmiljötyperna och arterna i deras naturliga utbredningsområde.

Nätet Natura 2000 skall även omfatta de särskilda skyddsområden som medlemsstaterna har utsett i enlighet med direktiv 79/409/EEG.

2. Varje medlemsstat skall bidra till bildandet av Natura 2000 i en utsträckning som står i proportion till omfattningen på dess territorium av de livsmiljötyper och habitat för de arter som anges i punkt 1. Varje medlemsstat skall därför, i enlighet med artikel 4 och med beaktande av de mål som anges i punkt 1, utse områden till särskilda bevarandeområden."

4 Enligt artikel 1 j i direktivet avses med område ett geografiskt bestämt område vars utbredning är tydligt avgränsad. Enligt artikel 1 k i direktivet avses med område av gemenskapsintresse ett område som, i den biogeografiska region eller de biogeografiska regioner det tillhör, väsentligt bidrar till att bibehålla eller återställa en gynnsam bevarandestatus hos någon av livsmiljöerna i bilaga 1 eller någon av arterna i bilaga 2, och som också kan bidra väsentligt till att det i artikel 3 nämnda nätet "Natura 2000" blir sammanhängande, och som väsentligt bidrar till bibehållandet av den biologiska mångfalden inom den biogeografiska region eller de biogeografiska regioner som avses. Vad gäller djurarter som är spridda över stora ytor skall områdena av gemenskapsintresse motsvara de platser inom dessa arters naturliga utbredningsområde som innehåller de fysiska eller biologiska faktorer som är avgörande för arternas liv och fortplantning.

5 Det i artikel 4 i direktivet fastställda förfarandet för utseendet av särskilda bevarandeområden är uppdelat i fyra etapper. För det första skall varje medlemsstat föreslå en lista över områden och ange vilka livsmiljötyper i bilaga 1 och vilka på dess territorium inhemska arter i bilaga 2 som finns inom dessa områden (artikel 4.1). För det andra skall kommissionen utifrån medlemsstaternas listor och i samförstånd med varje medlemsstat upprätta ett utkast till en lista över områden av gemenskapsintresse (artikel 4.2 första och andra styckena). För det tredje skall listan över de områden som valts ut som områden av gemenskapsintresse antas av kommissionen i enlighet med förfarandet i artikel 21 i direktivet (artikel 4.2 tredje stycket och artikel 4.3). För det fjärde skall medlemsstaterna utse områdena av gemenskapsintresse till särskilda bevarandeområden (artikel 4.4).

6 När det särskilt gäller den första etappen föreskrivs det i artikel 4.1 första stycket i direktivet att medlemsstaterna skall föreslå den lista över områden som där nämns på grundval av de kriterier som anges i bilaga 3 (etapp 1) till direktivet och relevant vetenskaplig information.

7 I punkterna A och B i bilaga 3 (etapp 1) till direktivet räknas följande kriterier upp:

"A. *Kriterier för bedömning av området med avseende på en given livsmiljötyp i bilaga 1*

a) Livsmiljötypens representativitet på området.

b) Andel av området som är täckt av livsmiljötypen i förhållande till den totala yta inom det nationella territoriet som är täckt av livsmiljötypen.

c) Grad av bevarande och möjlighet till återställande av den berörda livsmiljötypens struktur och funktioner.

d) Global bedömning av områdets betydelse för bevarandet av den berörda livsmiljötypen.

B. *Kriterier för bedömning av området med avseende på en given art i bilaga 2*

a) Storlek och täthet hos den population av arten som finns på området i förhållande till de populationer som finns inom det nationella territoriet.

b) Grad av bevarande och möjlighet till återställande av de habitat som är viktiga för den berörda arten.

c) Grad av isolering hos den population som finns på området i förhållande till artens naturliga utbredningsområde.

d) Global bedömning av områdets betydelse för bevarandet av den berörda arten."

8 I enlighet med punkt C i bilaga 3 (etapp 1) till direktivet klassificerar medlemsstaterna, på grundval av de kriterier som finns i punkterna A och B i bilaga 3 (etapp 1), de områden som de på den nationella listan föreslår skall kunna utses till områden av gemenskapsintresse, efter deras betydelse för bevarandet av varje livsmiljötyp i bilaga 1 eller varje art i bilaga 2.

9 Enligt artikel 4.1 andra stycket i direktivet skall listan tillsammans med upplysningar om varje område överlämnas till kommissionen inom tre år efter anmälan av detta direktiv. Upplysningarna skall omfatta en karta över området, dess namn, läge och avgränsning samt de uppgifter som framkommit genom tillämpning av de kriterier som anges i bilaga 3 (etapp 1), och de skall lämnas på

ett formulär som utarbetats av kommissionen i enlighet med det förfarande som fastställs i artikel 21 i direktivet (nedan kallat formuläret).

10 Direktivet anmäldes den 10 juni 1992, varför den frist inom vilken medlemsstaterna till kommissionen skulle överlämna listan på föreslagna områden tillsammans med upplysningar om varje område löpte ut den 11 juni 1995.

11 Formuläret kom att fastställas först genom kommissionens beslut 97/266/EG av den 18 december 1996 om ett formulär för upplysningar om områden som föreslagits som Natura 2000-områden (EGT L 107, 1997, s. 1). Detta beslut anmäldes till medlemsstaterna den 19 december 1996 och offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* den 24 april 1997.

Det administrativa förfarandet

12 Eftersom kommissionen från de franska myndigheterna varken hade erhållit den fullständiga listan över områden i vilka det fanns sådana livsmiljötyper som anges i bilaga 1 och sådana inhemska arter som anges i bilaga 2 eller upplysningarna om dessa områden, och det inte heller förelåg några andra uppgifter genom vilka kommissionen kunde dra den slutsatsen att Republiken Frankrike vidtagit nödvändiga åtgärder för att uppfylla sina förpliktelser enligt artikel 4 i direktivet, anmodade kommissionen den 27 mars 1996 den franska regeringen att inom två månader inkomma med yttrande beträffande denna fråga.

13 Med hänsyn till att formuläret inte var tillgängligt förrän den 19 december 1996 sände kommissionen den 3 juli 1997 en kompletterande formell underrättelse till den franska regeringen. I denna underrättelse kritiserade kommissionen på nytt regeringen för att den varken inkommit med den fullständiga listan över områden

eller upplysningarna om dessa samt anmodade den att inom en månad inkomma med sina synpunkter beträffande överträdelsen av artikel 4.1 i direktivet. Kommissionen betonade särskilt nödvändigheten av att använda formuläret för att lämna de relevanta uppgifterna.

14 Genom skrivelse av den 21 oktober 1997 översände de franska myndigheterna en första lista över 74 områden. Vissa ofullständiga upplysningar rörande dessa områden tillhandahölls endast beträffande 25 av dessa områden. De resterande 49 områdena nämndes endast med respektive namn utan att det uppgavs vilken yta de hade eller vilka livsmiljötyper eller inhemska arter som fanns på dessa områden.

15 Eftersom kommissionen ansåg att den inte på grundval av den brevväxling som förevarit med de franska myndigheterna kunde dra slutsatsen att Republiken Frankrike hade överlämnat en fullständig lista över de områden som innehöll de livsmiljötyper som anges i bilaga 1 och de inhemska arter som anges i bilaga 2 i direktivet samt inkommit med upplysningarna om dessa områden, riktade kommissionen den 6 november 1997 ett motiverat yttrande till denna medlemsstat och anmodade den att efterkomma det motiverade yttrandet inom två månader från delgivningen av detsamma.

16 Genom skriftväxling av den 9 december 1997, den 22 och den 26 januari, den 12 februari och den 17 november 1998, den 21 och den 28 januari samt den 18 februari 1999, överlämnade de franska myndigheterna till kommissionen listor över totalt 672 områden med en landyta om 1 453 000 hektar innehållande sådana livsmiljötyper som anges i bilaga 1 och sådana inhemska arter som anges i bilaga 2 samt 381 formulär beträffande vissa av dessa områden.

17 Kommissionen fann att den information som den erhållit inte var tillräcklig för att dra slutsatsen att Republiken Frankrikes överträdelse hade upphört och den beslutade därför att väcka föreliggande talan.

Upptagande till sakprövning

18 Den franska regeringen har hävdat att den del av talan enligt vilken dels antalet föreslagna områden är otillräckligt med hänsyn till antalet områden som förtjänar att skrivas in på den nationella listan, dels vissa områden har uteslutits av skäl som inte föreskrivs i direktivet skall avvisas, eftersom kommissionen inte har tagit upp dessa anmärkningar i det motiverade yttrandet.

19 Domstolen erinrar i detta avseende om att föremålet för en talan som väcks med stöd av artikel 226 EG begränsas genom det administrativa förfarande som avses i samma bestämmelse och följaktligen måste kommissionens motiverade yttrande och talan grundas på samma anmärkningar (se särskilt dom av den 16 september 1997 i mål C-279/94, kommissionen mot Italien, REG 1997, s. I-4743, punkt 24).

20 Denna regel utgör dock inte hinder för kommissionen att i sin ansökan precisera sina ursprungliga anmärkningar under förutsättning att kommissionen inte ändrar föremålet för talan (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 april 2000 i mål C-256/98, kommissionen mot Frankrike, REG 2000, s. I-2487, punkterna 30 och 31).

21 Domstolen konstaterar att kommissionen i sitt motiverade yttrande har kritiserat Republiken Frankrike för att den varken har överlämnat den slutgiltiga och fullständiga listan över de områden som kan utses till särskilda bevarandeområden eller inkommit med upplysningarna om dessa områden, såsom det föreskrivs i artikel 4.1 första och andra styckena i direktivet. Kommissionen har i detta hänseende anfört att den delvis slutgiltiga lista som de franska myndigheterna

överlämnat den 21 oktober 1997 inte kan anses utgöra en fullständig lista vare sig ur geografisk synvinkel eller såvitt avser de livsmiljötyper och habitat för arter som borde omfattas av densamma samt att de upplysningar som lämnats angående de meddelade områdena inte rör alla de ifrågavarande områdena.

22 Kommissionen har i sin ansökan dragit samma slutsatser som i det motiverade yttrandet. Kommissionen har för det första uppgett att Republiken Frankrike inte har föreslagit något område som befinner sig på militära landområden, utan den har bara angett att det beträffande de av dessa landområden som kan komma att omfattas av nätet Natura 2000 kommer att lämnas information vid ett senare tillfälle. För det andra har kommissionen uppgett att inte något område hade föreslagits för flera av de livsmiljötyper som anges i bilaga 1 och flera av de inhemska arter som anges i bilaga 2 till direktivet som finns på det franska territoriet. För det tredje har kommissionen uppgett att vid en jämförelse mellan de översända listorna och de vetenskapliga uppgifter som finns tillgängliga beträffande de livsmiljötyper och de inhemska arter som finns i Frankrike visar det sig att flera av dem inte har tagits upp på dessa listor. Kommissionen har särskilt noterat att av de 1 695 naturområden av ekologiskt intresse som uppskattats och klassificerats i enlighet med deras betydelse i den vetenskapliga inventering som genomförts av Muséum national d'histoire naturelle, under ledning av den franska regeringen, har regeringen beslutat att utesluta 319 stycken. Kommissionen har också gjort gällande att de franska myndigheterna har beaktat kriterier som inte anges i direktivet när de valt ut områden och för att utesluta vissa av dem.

23 Av det ovan framförda framgår det att kommissionen i sin ansökan inte har ändrat föremålet för talan, utan i stället har begränsat sig till att vidareutveckla den anmärkning som lämnats i det motiverade yttrandet, nämligen att en lista inte har överlämnats över alla de områden som kan utses till särskilda bevarandeområden, eftersom det inte har inkommit några precisa exempel som skulle kunna kompensera de brister som de listor som Republiken Frankrike redan inlämnat är behäftade med.

24 Följaktligen skall Republiken Frankrikes yrkande om att talan inte skall tas upp till prövning lämnas utan bifall.

Prövning i sak

Den första grunden

25 Såvitt avser skyldigheten att överlämna en lista över de områden som anges i artikel 4.1 första stycket i direktivet, har kommissionen erinrat om att varje medlemsstat bidrar till bildandet av ett sammanhängande europeiskt ekologiskt nät i en utsträckning som står i proportion till förekomsten på deras respektive territorium av livsmiljöer och habitat för arter som anges i vardera av bilagorna 1 och 2 i direktivet. Artikel 4.1 i förening med bilaga 3 till direktivet visar att medlemsstaterna förfogar över ett visst utrymme för skönsmässig bedömning för att välja de områden som skall föras upp på listan. Kommissionen har emellertid understrukit att medlemsstaternas utrymme för skönsmässig bedömning är underkastat följande tre villkor.

— Endast kriterier av vetenskaplig karaktär skall ligga till grund för valet av de områden som skall föreslås.

— De föreslagna områdena skall tillförsäkra en geografiskt enhetlig och representativ täckning av varje medlemsstats totala territorium för att därigenom kunna garantera att det nät som därigenom bildas blir sammanhängande och väl avvägt. Den av medlemsstaten föreslagna listan skall sålunda spegla den ekologiska mångfalden (och, såvitt avser arterna, den genetiska mångfalden) av livsmiljöerna och av de arter som finns på medlemsstatens territorium.

— Listan skall vara komplett, det vill säga varje medlemsstat skall föreslå ett antal områden som gör det möjligt att inkludera på ett tillräckligt

representativt sätt alla de typer av livsmiljöer som anges i bilaga 1 samt alla de habitat för arter som anges i bilaga 2 i direktivet som finns på medlemsstatens territorium.

26 Kommissionen har beträffande den nationella franska listan anfört att vid utgången av den tidsfrist som fastställts i det motiverade yttrandet, den 6 januari 1998, hade Republiken Frankrike översänt en lista över 535 områden. När kommissionen väckte talan vid domstolen, den 9 juni 1999, hade denna lista utökats till att omfatta 672 områden och vid tidpunkten för förhandlingen, den 18 januari 2001, hade Republiken Frankrike översänt en lista över totalt 1 030 områden.

27 Kommissionen har anfört att den har väckt förevarande talan i syfte att få fastställt att den franska nationella listan är uppenbart bristfällig, vilket innebär att det utrymme för skönsmässig bedömning som medlemsstaterna har tillerkänts har överskridits väsentligt. En sådan brist är nämligen uppenbar mot bakgrund av den situation som förelåg vid utgången av den tidsfrist som uppställts i det motiverade yttrandet, eftersom Republiken Frankrike därefter nästan har dubblerat antalet föreslagna områden. Trots att det obestridligen har gjorts förbättringar kvarstår denna brist fortfarande. Den nationella franska listan står således inte i överensstämmelse med de kriterier som nämns i artikel 4.1 jämförd med bilaga 3 till direktivet.

28 Den franska regeringen har medgett att den vid utgången av den tidsfrist som fastställts i det motiverade yttrandet inte hade lämnat meddelande om alla områden som borde ha uppförts på den lista över områden som anges i artikel 4.1 första stycket i direktivet.

29 Regeringen har emellertid erinrat om att vid tidpunkten för förhandlingen innehöll den franska nationella listan totalt 1 030 områden som täcker ungefär 5 procent av det franska territoriet. Kommissionen har inte lämnat några uppgifter som visar att denna lista om 1 030 områden inte står i överensstämmelse med vad som föreskrivs i artikel 4.1 i direktivet. Under den första etappen av förfarandet för att utse särskilda bevarandeområden handlar det nämligen inte om att göra en

uttömmande inventering av de områden på varje medlemsstats territorium som innehåller sådana livsmiljötyper som anges i bilaga 1 och sådana inhemska arter som anges i bilaga 2 till direktivet. Huruvida den nationella listan är relevant skall bedömas i förhållande till representativiteten av de livsmiljötyper och de habitat för de arter som förts upp på listan och inte i förhållande till antalet föreslagna områden, och härvid skall särskilt hänsyn tas till hur ovanliga de är och hur de är fördelade på det nationella territoriet.

30 Domstolen erinrar härvid om att, även om det framgår av de bestämmelser i artikel 4.1 i direktivet som reglerar förfarandet angående identifieringen av de områden som kan utses till bevarandeområden att medlemsstaterna förfogar över ett visst utrymme för skönsmässig bedömning när de lämnar sina förslag till områden, det faktum kvarstår att de, vilket kommissionen har påpekat, måste genomföra detta med beaktande av de kriterier som fastställts genom direktivet.

31 Det skall härvid erinras om att kommissionen, för att kunna upprätta ett utkast till en lista över områden av gemenskapsintresse som är sådan att det är möjligt att inrätta ett sammanhängande europeiskt ekologiskt nät av särskilda bevarandeområden, måste ha tillgång till en uttömmande inventering av de områden som på nationell nivå är av sådant ekologiskt intresse att de bidrar till att uppfylla den målsättning att bevara livsmiljöer samt vilda djur och växter som avses i direktivet. Inventeringen skall för detta ändamål upprättas på grundval av de kriterier som har angetts i bilaga 3 (etapp 1) till direktivet (dom av den 7 november 2000 i mål C-371/98, First Corporate Shipping, REG 2000, s. I-9235, punkt 22).

32 Det är för övrigt endast på detta sätt som det är möjligt att uppnå målet i artikel 3.1 första stycket i direktivet att bibehålla eller återställa en gynnsam bevarandestatus hos de berörda livsmiljötyperna och habitaten för arterna i deras naturliga utbredningsområde, vilket kan ligga på båda sidorna av en eller flera av gemenskapens inre gränser. Det framgår nämligen av artikel 1 e och 1 i i direktivet, jämförd med artikel 2.1 i samma direktiv, att en livsmiljös eller en arts gynnsamma bevarandestatus skall bedömas i förhållande till medlemsstaternas hela europeiska territorium som omfattas av fördraget (domen i det ovannämnda målet First Corporate Shipping, punkt 23).

33 Det är dessutom lämpligt att erinra om att förekomsten av ett fördragsbrott skall bedömas mot bakgrund av den situation som rådde i medlemsstaten vid utgången av den frist som har angivits i det motiverade yttrandet. Domstolen skall således inte beakta senare förändringar (se särskilt dom av den 8 mars 2001 i mål C-266/99, kommissionen mot Frankrike, REG 2001, s. I-1981, punkt 38).

34 Det är emellertid klarlagt att vid den tidpunkt då den tidsfrist som uppställts i det motiverade yttrandet löpte ut, den 6 januari 1998, var den nationella franska lista som överlämnats till kommissionen bristfällig, och därmed har det utrymme för skönsmässig bedömning som medlemsstaterna förfogar över för att fastställa den lista över områden som anges i artikel 4.1 första stycket i direktivet överskridits väsentligt. I överensstämmelse med den rättspraxis som nämnts i föregående punkt i denna dom är de listor som överlämnats till kommissionen efter det att denna tidsfrist löpte ut inte relevanta för förevarande talan.

35 Det skall således fastställas att Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt direktivet, genom att inte inom den föreskrivna tidsfristen till kommissionen överlämna den lista över områden som anges i artikel 4.1 första stycket i direktivet.

Den andra grunden

36 Såvitt avser skyldigheten att överlämna upplysningar som rör de områden som kan utses till bevarandeområden har den franska regeringen medgett att den inte inom den tidsfrist som fastställts i det motiverade yttrandet inkommit med dessa upplysningar. Regeringen har emellertid gjort gällande att det varit absolut omöjligt för den att uppfylla denna skyldighet inom den föreskrivna tidsfristen. Regeringen har nämligen påstått att det förhållandet att kommissionen varit sen med att fastställa formuläret har fått återverkningar på hela det nationella förfarandet. När kommissionen anmälde beslut 97/266, genom vilket formuläret antogs, blev de franska myndigheterna tvungna att överföra och ändra alla de uppgifter som redan införts i en nationell förteckning.

37 Kommissionen har hävdat att skyldigheten att inkomma med de upplysningar som rör områdena skulle ha uppfyllts före den 11 juni 1995. Även om man antar att vissa medlemsstater, som före den 11 juni 1995 haft tillgång till listan över områden liksom de relevanta upplysningarna, ville avvakta att formuläret antogs, skulle de efter det att underrättelsen om formuläret lämnats den 19 december 1996 snabbt ha kunnat föra in dessa upplysningar i formuläret och överlämna det till kommissionen.

38 Kommissionen har tillagt att eftersom det tog tid innan formuläret antogs förlängde kommissionen det administrativa förfarandet genom att den 3 juli 1997 till Republiken Frankrike sända en kompletterande underrättelse, alltså efter det att formuläret anmälts. Följaktligen var det fullt möjligt för de franska myndigheterna att uppfylla sin skyldighet att överlämna upplysningarna om respektive område. När den i det motiverade yttrandet fastställda tidsfristen löpte ut den 6 januari 1998 hade Republiken Frankrike till kommissionen inte skickat in de upplysningar som rörde de områden som skulle ha föreslagits.

39 Domstolen anser att det först bör preciseras att även om kommissionen till den franska regeringen skickade en första formell underrättelse den 27 mars 1996, det vill säga innan formuläret anmäldes, har kommissionen efter det att formuläret anmälts skickat en ny formell underrättelse till regeringen i vilken regeringen fick en ny tidsfrist inom vilken den skulle efterkomma artikel 4.1 andra stycket i direktivet.

40 Det skall därefter fastställas att så snart direktivet hade anmälts, den 10 juni 1992, visste medlemsstaterna vilken typ av information det var nödvändigt att samla in för att kunna överlämna denna inom tidsfristen om tre år räknat från och med den nämnda anmälan, eller den 11 juni 1995. De visste bland annat att denna information skulle lämnas på ett formulär när detta hade utarbetats av kommissionen. I artikel 4.1 andra stycket i direktivet preciseras uttryckligen att

de upplysningar som skall överlämnas, på ett formulär som utarbetats av kommissionen, omfattar en karta över området, dess namn, läge och avgränsning samt de uppgifter som anges i bilaga 3 (etapp 1).

41 Följaktligen måste den tidsfrist som kommissionen gav den franska regeringen för att uppfylla skyldigheten att på formuläret lämna upplysningarna rörande områdena, vilka regeringen borde haft tillgång till från och med den 11 juni 1995, anses vara rimlig. Denna regering har nämligen från och med den 19 december 1996, då formuläret anmäldes, till den 6 januari 1998, då den i det motiverade yttrandet fastställda tidsfristen löpte ut, haft mer än ett år på sig att uppfylla denna specifika skyldighet.

42 Eftersom den franska regeringen har medgett att den vid utgången av den tidsfrist som fastställts i det motiverade yttrandet inte till kommissionen överlämnat upplysningar, på formuläret, om de områden som skulle ha föreslagits, kan det konstateras att Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt direktivet, genom att inte inom den föreskrivna fristen till kommissionen ha överlämnat upplysningarna om områdena på den lista som anges i artikel 4.1 första stycket i detta direktiv, i enlighet med andra stycket i samma bestämmelse.

Rättegångskostnader

43 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att svaranden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Republiken Frankrike har tappat målet, skall kommissionens yrkande bifallas.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

följande dom:

1) **Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, genom att inte inom den föreskrivna fristen till kommissionen ha överlämnat listan över områden som anges i artikel 4.1 första stycket i direktivet eller upplysningar om dessa områden i enlighet med artikel 4.1 andra stycket i samma direktiv.**

2) **Republiken Frankrike skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Gulmann Skouris Schintgen

Macken Cunha Rodrigues

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 11 september 2001.

R. Grass C. Gulmann

Justitiesekreterare Ordförande på sjätte avdelningen